

Arrest

nr. 322 395 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende op 26 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 18 juli 2019 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. De verzoekende partij beschikt ook over een Griekse verblijfsvergunning die geldig is tot 18 augustus 2025 (Zie document “The Department of the National Dublin Unit Greece” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die

in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze last heeft van een hernia door haar werk in Gaza (Verklaring DVZ, vraag 29). Ze legt in dit opzicht ook een medisch document neer. Hieruit blijkt dat ze geen hernia heeft maar het erop lijkt dat ze een musculaire asymmetrie heeft met hypertensie door scoliose. Er werden haar pijnstillers en kinesitherapie voorgeschreven. De verzoekende partij toont echter niet aan dat ze omwille van de problemen met haar rug niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Hieronder zal worden besproken dat de verzoekende partij in staat was om te werken met deze aandoening. Zo heeft ze zowel in Griekenland als in Duitsland gewerkt. In Griekenland was ze werkzaam in de bouwsector en in Duitsland als chauffeur. Hieruit blijkt dus dat de verzoekende partij ondanks de pijn in haar rug kon werken en zodoende in haar levensonderhoud kon voorzien. Uit de medische documenten wat betreft haar rug kan verder niet blijken dat ze niet in staat is om te werken. De verzoekende partij voegt ook geen documenten toe waaruit zou moeten blijken dat ze op heden een behandeling volgt bij de kinesist waardoor ook niet kan blijken dat ze op heden een behandeling volgt voor haar rugklachten. De problemen met haar rug kunnen dan ook niet worden gekwalificeerd als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de voormelde Europese rechtspraak. De verzoekende partij voegt verder een medisch document bij waaruit blijkt dat ze een darmonderzoek heeft ondergaan. Uit de desbetreffende medische documenten blijkt echter niet dat enige aandoening werd vastgesteld volgende uit dit onderzoek. De verzoekende partij werd ook geopereerd voor een breuk in de elleboog ten gevolge van een val. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat ze hier op heden last van ondervindt noch dat ze hierdoor moeilijkheden zou ondervinden om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij werd ook opgenomen op de spoedgevallendienst van AZ Alma omdat ze na het roken van een waterpijp, waar mogelijks drugs in zat, een syncope heeft gehad. De verzoekende partij heeft echter de spoedgevallendienst verlaten voor dat alle onderzoeken waren afgerond. Er kan dan ook worden besloten dat ze hier op heden geen moeilijkheden van ondervindt. Tenslotte voegt de verzoekende partij een psychologisch attest toe aan het administratief dossier. Hier valt in te lezen dat ze psychologische begeleiding wilt omwille van het feit dat ze erg prikkelbaar en snel kwaad is, zenuwachtig is en snel haar geduld verliest. In dit document valt echter te lezen dat haar grootste probleem slaapttekort is en de moeilijkheden die ze ondervindt bij het slapen. Uit deze documenten en haar verklaringen blijkt echter niet dat de verzoekende partij hiervan dergelijke problemen ondervindt dat ze hierdoor niet in staat zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een eventuele terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Dit kan dus niet beschouwd worden als een psychologische kwetsbaarheid. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van de verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming (sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Waar zij bovendien in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 18 augustus 2025 en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning zal beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

De verzoekende partij is een 23-jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. De verzoekende partij diende op 26 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 18 juli 2019 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. De verzoekende partij beschikt ook over een Griekse verblijfsvergunning die geldig is tot 18 augustus 2025 (Zie document "The Department of the National Dublin Unit Greece" in het administratief dossier).

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige

procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij werd op 18 juli 2019 erkend als vluchteling in Griekenland (Zie document "The Department of the National Dublin Unit Greece" in het administratief dossier). Volgens de documenten in het administratief dossier heeft de verzoekende partij Griekenland verlaten en kwam ze Duitsland binnen op 19 juli 2020 (Zie vraag 6 "Niederschrift über die Anhörung" in het administratief dossier). Ze diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in op 2 september 2020 (Zie "Eurodac Search Result"). De verzoekende partij heeft dus slechts een jaar als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland doorgebracht vooraleer naar Duitsland af te reizen. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken over het verblijf al daar en deze periode is zeker te kort om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen. Uit haar verklaringen blijkt dat ze in Griekenland steeds in staat was om huisvesting en tewerkstelling te bekomen waardoor ze in haar levensonderhoud kon voorzien. De verzoekende partij heeft immers twee maanden gewerkt in de bouwsector gewerkt (NPO, p.14). Haar contract was echter voor zes maanden maar ze verklaart maar twee maanden te hebben gewerkt (NPO, p.14). Hieruit blijkt dus dat ze door eigen toedoen haar tewerkstelling zou hebben opgegeven. Verder stelt ze dat ze wel degelijk verder heeft gezocht naar werk maar dat het salaris heel laag was (NPO, p.14). Ze maakt echter niet duidelijk hoeveel het salaris inhield waardoor niet kan worden besloten dat haar verloning zo laag was dat van haar niet kan verwacht worden dat ze voor een dergelijke prijs werkzaamheden zou verrichten. Haar verdere inspanningen om werk te vinden zijn eerder beperkt. Ze verklaart sites te hebben bezocht via facebook op zoek naar werk en naar cafés ging om te vragen of ze werk voor haar hadden (NPO, p.15). Uit deze verklaringen kan echter niet blijken dat ze de nodige inspanningen heeft gedaan die van haar kunnen worden verwacht bij haar zoektocht naar werk. Zo blijkt niet dat ze enige organisatie heeft gecontacteerd om tewerkstelling te vinden of beroep heeft gedaan op arbeidskantoren. De verzoekende partij had ook steeds huisvesting daar ze bij een vriend op Rhodos verbleef (NPO, p.13). Uit haar verklaringen kan verder blijken dat ze over voldoende zelfredzaamheid, taalkennis, een sociaal netwerk en financiële middelen beschikte om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en in haar levensonderhoud te voorzien. Haar zelfredzaamheid blijkt uit onder meer het feit dat ze in staat was om naar Spanje, Zweden, Duitsland en zelf België af te reizen (NPO, p.16, 25, 24 en 5). In Duitsland heeft ze twee jaar verbleven en heeft ze ook gewerkt (NPO, p.10). Ze heeft hier voldoende verdiend daar ze verklaart dat ze met het geld dat ze hier heeft verdiend 10 000 euro heeft betaald om haar vrouw van Gaza naar Griekenland en vervolgens naar België te laten reizen (NPO, p.10-11). Ze heeft ook zelf 4000 euro betaald om naar Griekenland te kunnen afreizen (Verklaring DVZ, vraag 32). Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze op heden niet meer over dergelijke financiële middelen beschikt. Ze blijkt verder over een uitgebreid sociaal netwerk te beschikken in Europa daar ze familie heeft in België en Zweden (NPO, p.24 en 25). Ze toont niet aan dat ze geen beroep zou kunnen doen op deze mensen om haar te helpen het hoofd te bieden aan eventuele problemen die ze in Griekenland zou meemaken. Ze kan tevens beroep doen op haar partner. Ze verklaart immers dat haar partner werkt in België en dat deze haar reis vanuit Griekenland heeft betaald (NPO, p.13). Verder verklaart ze ook de Griekse taal te beheersen (NPO, p.4, 12 en 14). Bovenstaande vaststelling in acht genomen, blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien in Griekenland en beroep kan doen op hulp van haar sociaal netwerk en eigen financiële middelen waardoor ze geenszins aannemelijk maakt dat ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Ze voert ook nog aan dat ze het slachtoffer is geweest van mishandelingen toen ze in de gevangenis heeft gezeten (NPO, p.12 en 16). Dit zijn echter blote beweringen die op geen enkel moment worden gestaafd met enig medisch of ander document. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat ze effectief mishandeld werd toen ze in Griekenland in de gevangenis heeft verbleven. Ze verklaart verder zelf dat ze op 30 september 2023 onschuldig werd verklaard waardoor ze zich niet op haar veroordeling kan beroepen om aan te tonen dat ze niet in staat is om tewerkstelling te vinden en ze niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op

overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Wat betreft de kritiek van verzoekende partij in het verzoekschrift inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van (vijf)tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, derde en vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepalingen luiden als volgt:

“De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijnen een louter indicatieve ordetermijn betreffen waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van vijftien of tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch tot 30 dagen wordt verlengd. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas. De verzoekende partij kan er dan ook niet van uitgaan, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, dat er aangenomen kan worden dat de commissaris-generaal impliciet een ontvankelijkheidsbeslissing genomen heeft omdat er een einde kwam aan zijn bevoegdheid om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Uit bovenstaande blijkt dat het overschrijden van de termijn geen verlies van bevoegdheid met zich meebrengt. Ook de beperkte uiteenzetting en verwijzing naar de Opvangwet van 12 januari 2007 doet aan bovenstaande geen afbreuk.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De

commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP laat haar originele huwelijksakte zien en ook haar echtgenote is aanwezig ter zitting. Ze had een statuut in Griekenland in 2019, daarna vroeg ze op meerdere plaatsen asiel aan, in 2021 keerde ze terug naar Gaza en ging ze met haar partner naar Griekenland, daarna en gezien de problematische gezinshereniging aldaar kwamen ze naar België, waar haar echtgenote inmiddels is erkend. Zij heeft geen documenten meer inzake Griekenland, zal zich er dus ook niet staande kunnen houden, ze kan ook niet samen in België bij haar partner blijven en ze heeft medische problemen waarvan ze stukken heeft neergelegd. In Gaza was ze UNRWA geregistreerd maar de huidige situatie is zeer onduidelijk, ze was er teruggekeerd en is er gehuwd. De vraag is hoe Griekenland zal reageren op haar eerdere terugkeer naar Gaza als ze haar papieren vraagt te vernieuwen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. De verzoekende partij werd op 18 juli 2019 erkend als vluchteling in Griekenland en heeft een Griekse verblijfsvergunning die geldig is tot 18 augustus 2025 (Zie document “The Department of the National Dublin Unit Greece” in het administratief dossier). Ze legt ter staving van haar beroep ook een kopie van haar Griekse verblijfsvergunning neer (zie map 5, “Documenten” in het administratief dossier). Er kan dus worden aangenomen dat ze nog steeds over haar fysieke Griekse verblijfsvergunning beschikt. Indien ze hier toch niet zou over beschikken, is haar Griekse verblijfsvergunning geldig tot en met 18 augustus 2025. Ze toont niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen duplicaat van haar verblijfsvergunning zou kunnen aanvragen bij de Griekse autoriteiten.

Waar ze naar voor brengt dat het de vraag is hoe Griekenland zal reageren op haar eerdere terugkeer naar Gaza als ze haar papieren vraagt te vernieuwen, dient te worden opgemerkt dat eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds van een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals *in casu* het geval is, het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden

niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij erkend werd als vluchteling in Griekenland en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond, kan er vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over de vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland.

5.2. Hoewel de verzoekende partij verschillende medische documenten neerlegt en stelt te kampen met zowel fysieke als mentale klachten, wordt in de hierboven gestelde beschikking gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Noch uit de bijgebrachte medische documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3. Waar ze haar huwelijksakte toont ter terechtzitting en haar echtgenote aanwezig is op de zitting, kan dit enkel aantonen dat de verzoekende partij effectief getrouwd is. Dit wordt echter op geen enkel moment betwist noch kan het afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden.

5.4. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. Aldus kan ze terechtzitting niet dienstig verwijzen naar de redenen van haar vlucht uit de Gazastrook.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS